



ധനാർത്ഥികൾക്കുമേൽ ഒരു ചികിത്സ

മനുഷ്യം, നിയന്ത്രണത്തെ പറ്റി ഞാലും മരണം തൊട്ടപ്പുറത്ത് നില്ക്കുന്നു. ജീവിതം തൊട്ടപ്പുറത്തും. പക്ഷേ, ഇത് രണ്ടുമറിയാത്തതു പോലെയാണ് നമ്മുടെ കളികൾ പലപ്പോഴും. നോട്ടുകെട്ടുകളുടെ മുഖത്തു നോക്കി നമ്മുടെ എം.പിമാർ മാത്രമല്ല ചിരിക്കുന്നത്. സർവ്വലോകത്തൊഴിലാളികളും ഒരു കുലിപ്പണിക്കാരന്റെ ചിരി ചിരിക്കുന്നുണ്ട്.

കോഴിക്കോട്ടെ രണ്ടു രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളെക്കുറിച്ച്. (ഒരാൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റും മറ്റേയാൾ കോൺഗ്രസ്സും) “ഓനിതിന്റെ കൂടെ റിയൽ എസ്റ്റേറ്റും ഉണ്ട് കേട്ടോ” എന്നാണ് പുതിയ പല്ലവി. പഴയതുപോലെയല്ല, നമ്മൾ ഒന്നും തനിയെ ചെയ്തില്ല. പെൺവാണിത്തത്തിന്റെ കൂടെ രാഷ്ട്രീയം, രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ കൂടെ റിയൽ എസ്റ്റേറ്റ്. സമ്മിശ്രകൃഷി പോലെ. ഒന്നിൽ ദോഷം വന്നാൽ മറ്റേതിൽ പിടിച്ചുകയറും.

പണം ഉണ്ടാക്കാനുള്ള ആർത്തി ഉഴുതുമറിച്ച കേരളത്തിന്റെ മണ്ണിൽ തന്മയനാണ് രഞ്ജിത്ത് ‘ഇന്ത്യൻ റൂപ്പി’യുടെ ക്യാമറ വെച്ചിരിക്കുന്നത്

■ മോൻസി ജോസഫ്

എല്ലാം ചേർന്ന് ജീവിതം ഒരു ഹരമായി തോന്നുകയും ചെയ്യും.

ഭൂമിയിലെ വെളിച്ചവും സ്നേഹവും അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് പലപ്പോഴും നമ്മൾ തന്നോടുകൂടെയുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാറില്ലേ? ചങ്ങാതിയുടെ തോളിൽ കൈയിട്ട് പൊട്ടിച്ചിരിയോടെ ചിലപ്പോൾ ഈ സംഭാഷണങ്ങൾ രൂപം മാറും. അതൊക്കെ ലാളിത്യങ്ങൾ ഉള്ളിൽ കൊണ്ടുനടക്കുന്ന നല്ല സമൂഹങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളാണ്.

പക്ഷേ, നമ്മുടെ ഇക്കാലം പറയുന്നത് എന്താണ്? അസ്ഥമായ സമ്പദ് സമൂഹിയുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ പൊഴിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പരസ്യചിത്രത്തിലെന്ന പോലെ സമൂഹം ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

നമുക്ക് ആളെ പരിചയപ്പെടാം. പെട്ടെന്ന് ആൾ നിങ്ങളുടെ മുന്നിൽ ചാടി വീണേക്കാം. അയാൾ എവിടെയുമുണ്ട്. ബ്രോക്കറാണ്, ദൈവത്തെ

പോലെയാണ്. മലയാളിയായ മനുഷ്യനെപ്പോലെ മോഹങ്ങൾ ഇത്തിരി കൂടുതലാണെന്ന് മാത്രം. മാർക്സിസ്റ്റ് പാർട്ടിയും സാമൂഹിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ഉഴുതുമറിച്ചിട്ടു മണ്ണായിട്ടും അയാളുടെ സ്വഭാവത്തിന് ഒരു മാറ്റവുമില്ല. എല്ലാ വിധ സമകാലിക ഗുലുമാലുകളിലും അയാൾ സജീവമാണ്. ചിലപ്പോൾ നാനോ എക്സൽ തട്ടിപ്പിലേതുപോലെ അയാൾ ആളുകളെ പറ്റിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ അയാൾ മറ്റാരലോ കബളിപ്പിക്കപ്പെടും. എല്ലാവിധ കബളിപ്പിക്കപ്പെടലുകളും മലയാളിയുടെ ഉടലിന്റെ മേൽ ഒരു വഞ്ചിപോലെ സുഖകരമായി ഒഴുകിപ്പോവുന്നു. അതിലേല്ലാം പണം ഒരു മാധ്യമമാണ്. അതിവേഗം പണം ഉണ്ടാക്കാനുള്ള മോഹത്തിന്റെ അടിമകൾ.

നമ്മൾ തന്നെ ഇതിനെക്കുറിച്ചെല്ലാം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. പണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ധാർമികത.... പറയുന്നതുകേട്ടാൽ തോന്നും പുറത്തു നിന്ന് ആരോ വന്നാണ് കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആക്കിയതെന്ന്. പണം ഉണ്ടാക്കാനുള്ള ആർത്തി ഉഴുതുമറിച്ച കേരളത്തിന്റെ മണ്ണിൽത്തന്നെയാണ് രഞ്ജിത്ത് 'ഇന്ത്യൻ റൂപ്പി'യുടെ ക്യാമറ വെച്ചിരിക്കുന്നത്. റിയൽ എസ്റ്റേറ്റും അതിന്റെ അന്തരീക്ഷവുമൊക്കെ രഞ്ജിത്ത് ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. പ്യൂമിരാജിന്റെ കഥാപാത്രം (ജെ.പി./സിഎച്ച് എന്നീ ബ്രോക്കർമാർ) എത്രയോ യാഥാർത്ഥ്യമെന്ന് സിനിമ കാണുമ്പോൾ നമുക്ക് തീർച്ചയായും തോന്നുകയും ചെയ്യും. പണത്തിന്റെ മുന്നിൽ പകച്ചുനിൽക്കുന്ന അല്പപ്രാണികൾ, കോഴിക്കോടൻ നഗരത്തിലൂടെ ആഭാഷയിൽ പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സംഭാഷണങ്ങളിൽ മനുഷ്യന്റെ കിതപ്പ് കൂടി കലരുന്നു.

പക്ഷേ, നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കുന്നത് മറ്റൊരു കഥാപാത്രമാണ്. തിലകൻ അവതരിപ്പിക്കുന്ന അച്യുതമേനോൻ. അയാൾ ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിൽനിന്നുതന്നെ ബഹിഷ്കൃതനാണ്. മറ്റ് ശരാശരി കഥാപാത്രങ്ങളെ അവരുടെ ഉള്ളിലേക്ക് നോക്കാൻ പലവട്ടം പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട് അയാൾ. എല്ലാവരും വിജയിക്കാൻ നെട്ടോട്ടമോടുന്ന ഈ കേരളത്തിൽ അയാൾ പരാജിതനാണ്. ഈ സിനിമ

തന്നെ അച്യുതമേനോന്റെ കഥയായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ഇത് കുറേക്കൂടി മെച്ചപ്പെട്ട സിനിമയാണെന്ന് നമുക്ക് തോന്നും. ശരിയുമാണത്.

അച്യുതമേനോനെ അവതരിപ്പിക്കാൻ മലയാളസിനിമയുടെ സംഘടനകൾ ബഹിഷ്കരിച്ച തീലകനെത്തന്നെ തെരഞ്ഞെടുത്തതിൽ നമ്മൾ രഞ്ജിത്തിനെ പ്രത്യേകം അഭിനന്ദിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പലപ്പോഴും തന്റെ കഥാപാത്രത്തിനും കാലത്തിനും അപ്പുറത്തെ മനുഷ്യജീവിതത്തിലേക്ക് പ്രത്യേകിച്ചൊരു വികാരവുമില്ലാതെ നോക്കുന്നതുപോലെ തോന്നും. കേരളത്തിലെ കേവലമൊരു മനുഷ്യാത്മാവ്. പാവം അയാൾ വഴിയിൽ ഒറ്റയ്ക്കാണ്. രണ്ടുകൂടുംബബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ കഥ പറയാതിരിക്കുകയാണ് ഭേദം. നിരവധി സന്ദർഭങ്ങളിൽ അയാൾ ജ്വലിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇസ്ലാമി കഴിച്ച് ജൈപിയുടെ വീട്ടിലെ ആ പെണ്ണുകാണൽ സന്ദർഭം, പിന്നെ മകൻ തന്നെ ആ പഴയ വീട്ടിൽനിന്ന് ഇറക്കിവിട്ട് ബാഗുകളുമായി ഒരു നരിച്ചീറിനെപ്പോലെ കുനിക്കുടിയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരൂപം. ദൈവമേ, എന്തിന്റെ പേരിലായാലും ഈ മനുഷ്യനെയൊന്നല്ലോ ആ മഹാപാപികൾ മലയാള സിനിമയിൽനിന്ന് ഇറക്കിവിട്ടത്.

സാധ്യതകളുടെ തുഞ്ചത്ത്

ഇടയ്ക്കെപ്പോഴോ കഥയിൽ കയറിവരുന്ന ഈ കഥാപാത്രം. പക്ഷേ, പിന്നീട് കഥ അയാളുടേതുകൂടിയായി മാറുകയാണ്. അതിന്റെ സന്തോഷം രഞ്ജിത്ത് മാത്രമല്ല, പ്രേക്ഷകനും അറിയുന്നുണ്ട്.

പണ്ടാണെങ്കിൽ രഞ്ജിത്ത് ഈ റിയൽ എസ്റ്റേറ്റ് കഥ ഇങ്ങനെയൊവില്ല ചെയ്യുക. മോഹൻലാൽ എന്ന വലിയ നടൻ മുണ്ടൊക്കെ മടക്കി.... (കുഴപ്പം തീർച്ചയായും ലാലിന്റേതല്ല). ആരെ യൊക്കെയോ വെല്ലുവിളിച്ച് തിയേറ്ററിൽ ഇരമ്പങ്ങളുണ്ടാക്കി... രഞ്ജിത്ത് ആ മുഖ്യധാരാ അർത്ഥമില്ലായ്മയിൽ നിന്ന് വഴിമാറി നടന്നുതുടങ്ങിയിട്ട് രണ്ടുമൂന്നു സിനിമകളായി. ഇപ്പോഴാണെങ്കിൽ മലയാളത്തിലെ അന്തരീക്ഷം ഭേദപ്പെട്ടുവരുന്നുമുണ്ട്. ട്രാഫിക്ക്, സോൾട്ട് ആൻഡ് പെപ്പർ തുടങ്ങി

പതിവുസിനിമകൾക്കപ്പുറം വേറെ ചിലതുപറയാനും കേൾക്കാനും ആഗ്രഹിക്കുന്ന സംവിധായകരും പ്രേക്ഷകരും മെല്ലെയാണെങ്കിലും സജീവമാവുകയാണ്.

താരപരിവേഷത്തിൽ പെടുന്ന കഥകൾ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ചെറുമനുഷ്യർക്കു കഥയിൽ അടിമകളുടെ സ്ഥാനമേ ഉണ്ടാവൂ. ഇതാവുമ്പോൾ സിനിമ മുഴുവൻ കഥാപാത്രങ്ങളുടെയും ഉത്സവമാണ്. ക്ലോസപ്പുകൾ ഏതു പാപിക്കും വേണ്ടത്ര. ഒരു താരത്തിന്റെ മാത്രം വായിലേക്കു നോക്കിയിരുന്ന് കണ്ണു കഴയ്ക്കേണ്ടതില്ല.

ഈ സിനിമയിൽ തന്നെ വേറെ എത്രയോ കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യരൂപമുണ്ട്. ടിനി ടോമിനെത്തന്നെ നോക്കൂ. പണ്ട് ഡമ്മിയും മിമിക്രിയും കളിച്ചുനടന്ന തടിയൻ. ഇപ്പോൾ മനുഷ്യവികാരങ്ങളോടെ സ്ക്രീനിൽ. ജഗതിയുടേത് പൊൻതളക്കം തന്നെ. ആ പോക്കും വരവും തീപാറുന്നുണ്ട്. രേവതി മാത്രമല്ല, ചെറിയ കഥാപാത്രമായ മല്ലിക പോലും മോശമായില്ല. നടീനടൻമാരിൽ ആകെ ആകർഷകതമില്ലായ്മ അനുഭവപ്പെട്ടത് റിമാ കല്ലിങ്ങലിനു മാത്രം. ആകെ കോലം കെട്ടിയതുപോലെ തോന്നി. അതിന്റെ പിഴവ് രഞ്ജിത്തിനു കൂടി അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന് പറയാം. പ്രത്യേകിച്ച് പുരുഷമനസ്സിലെ പെണ്ണിന്റെ മുഖം വിളക്ക് തെളിയിക്കുന്നതുപോലെ കാണിച്ചുതരാൻ കഴിയുന്ന രഞ്ജിത്തിന്.

രഞ്ജിത്തിന്റെ സാധ്യതകളുടെ തുഞ്ചത്ത് നിൽക്കുന്ന സിനിമയാണു മല്ല ഇന്ത്യൻ റൂപ്പി. സൗന്ദര്യാനുഭവം എന്ന നിലയിൽ വേണ്ടത്ര വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്ന് പരാതിപ്പെടുകയും ചെയ്യാം. പക്ഷേ, മലയാളി അവസ്ഥകൾക്കുമേൽ നല്ലൊരു ചികിത്സയാവുന്നുണ്ട് ഈ ശ്രമം. കഥയുടെ ജീവിതച്ചുട് മായുന്നേയില്ല.

സാമ്പത്തികഭ്രമങ്ങളും ആഡംബരചിന്തകളും കടിച്ചുകീറുന്ന മലയാള മനസ്സിനുമുന്നിൽ സത്യസന്ധമായി നിൽക്കുന്നുണ്ട് ഇന്ത്യൻ റൂപ്പിയുടെ സംവിധായകൻ. അതത്രയും ആശ്വാസകരമാണ്. ഹേ മനുഷ്യാ, എന്താ ഇത് നീ നിന്റെ ഉള്ളിലേക്ക് നോക്കൂ. ഒരു നിമിഷം എന്നുപറയുന്നതുപോലെ ■